

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7211/2568

พนักงานอัยการจังหวัดพล โจทก์ นางสาว อ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 341, ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.คุ้มครองประพฤติ พ.ศ. 2559 มาตรา 34

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาเมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2565 เมื่อไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์คดีจึงถึงที่สุดไปแล้ว แต่ต่อมาจำเลยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุ้มครองประพฤติ จนศาลชั้นต้นเพิกถอนการคุ้มครองประพฤติและกำหนดโทษให้จำคุกจำเลย 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่งคงจำคุก 3 เดือน และออกหมายจับจำเลย ซึ่งจำเลยมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นในส่วนของการกำหนดโทษแก่จำเลยนี้ได้ หรืออุทธรณ์ขอให้กำหนดโทษสถานเบากว่านี้ หรือรอการลงโทษได้ และศาลอุทธรณ์ภาค 4 มีอำนาจใช้ดุลพินิจกำหนดโทษให้น้อยลงอีก หรือพิจารณาลดโทษจำคุกจำเลยได้ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองประพฤติ พ.ศ. 2559 มาตรา 34 แต่เมื่อจำเลยไม่อุทธรณ์คำสั่ง จนต่อมาเมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2566 เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยมาส่งศาลชั้นต้น จำเลยและผู้เสียหายแถลงร่วมกันว่าจำเลยชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหาย 80,000 บาท ผู้เสียหายขอถอนคำร้องทุกข์ แต่ก็เป็นการถอนคำร้องทุกข์เมื่อคดีถึงที่สุดไปแล้วจึงไม่มีผลตามกฎหมาย ที่ศาลล่างทั้งสองเห็นว่าคดีกลับมาอยู่ระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้น อนุญาตให้ถอนคำร้องทุกข์สิทธินำคดีอาญามาฟ้องรับ และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้อง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 และให้จำเลยคืนเงินที่ยังไม่ได้คืน 200,000 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 แต่เมื่อพิเคราะห์ค่าแถลงของจำเลยและผู้เสียหายแล้วเห็นว่าจำเลยชำระค่าเสียหายแล้ว 50,000 บาท และประสงค์จะผ่อนชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายตามสัญญาประนีประนอมยอมความอีกเดือนละไม่ต่ำกว่า 5,000 บาท จนครบ 100,000 บาท ภายใน 20 เดือน เมื่อจำเลยไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงเห็นควรให้โอกาสจำเลยได้ปรับปรุงตัวเป็นพลเมืองดีโดยรอการกำหนดโทษจำเลยไว้มีกำหนด 3 ปี ให้คุ้มครองประพฤติจำเลยมีกำหนด 1 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ทั้งให้จำเลยผ่อนชำระเงินให้แก่ผู้เสียหายเดือนละไม่ต่ำกว่า 5,000 บาท จนครบจำนวนเงินตามที่แถลงต่อศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ส่วนที่โจทก์ขอให้จำเลยคืนเงินแก่ผู้เสียหาย 200,000 บาท นั้นเมื่อจำเลยกับผู้เสียหายทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันในส่วนแบ่งแล้วถือว่าผู้เสียหายไม่ติดใจตามคำขอส่วนแบ่งอีกต่อไป ให้ยกคำขอส่วนนี้ วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2566 ผู้เสียหายยื่นคำแถลงต่อศาลชั้นต้นว่า หลังจากศาลชั้นต้นพิพากษา จำเลยชำระเงินให้แก่ผู้เสียหายเพียง 3 งวด คืองวดเดือนพฤษภาคม มิถุนายน และเดือนกรกฎาคม 2565 เป็นการไม่ปฏิบัติตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ขอให้ศาลชั้นต้นกำหนดโทษแก่จำเลย ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้นัดพร้อมวันที่ 21 สิงหาคม 2566 วันที่ 21 สิงหาคม 2566 จำเลยไม่มาศาล ศาลชั้นต้นเห็นว่าจำเลยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในคำพิพากษา จึงเพิกถอนเงื่อนไขการคุ้มครองประพฤติ และกำหนดการลงโทษที่ยังไม่ได้กำหนด โดยให้จำคุกจำเลยมีกำหนด 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่

การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน เจ้าพนักงานคุมประพฤติทราบและออกหมายจับจำเลย วันที่ 13 ธันวาคม 2566 เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยส่งศาลชั้นต้น และในวันดังกล่าวจำเลยและผู้เสียหายแถลงร่วมกันว่า จำเลยชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหาย 80,000 บาท ผู้เสียหายจึงไม่ติดใจดำเนินคดีทั้งทางแพ่งและทางอาญากับจำเลยอีกต่อไป และแถลงขอถอนคำร้องทุกข์ ศาลชั้นต้นเห็นว่าคดีนี้เป็นความผิดอันยอมความได้ เมื่อผู้เสียหายแถลงขอถอนคำร้องทุกข์และคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น จึงอนุญาตให้ถอนคำร้องทุกข์ และถือว่าสิทธิในการดำเนินคดีอาญามาฟ้องระงับไปให้จำเลยคดีออกจากสารบบความ โจทก์อุทธรณ์คำสั่ง ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า คำสั่งจำคุกคดีออกจากสารบบความของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 4 ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 พิเคราะห์ค่าแถลงของจำเลยและผู้เสียหายแล้วเห็นว่า จำเลยชำระค่าเสียหายแล้ว 50,000 บาท และประสงค์จะผ่อนชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายตามสัญญาประนีประนอมยอมความอีกเดือนละไม่ต่ำกว่า 5,000 บาท จนครบ 100,000 บาท ภายใน 20 เดือน เมื่อจำเลยไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงเห็นควรให้โอกาสจำเลยได้ปรับปรุงตัวเป็นพลเมืองดีโดยรอกำหนดโทษจำเลยไว้มีกำหนด 3 ปี ให้คุมความประพฤติจำเลยมีกำหนด 1 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ทั้งให้จำเลยผ่อนชำระเงินให้แก่ผู้เสียหายเดือนละไม่ต่ำกว่า 5,000 บาท จนครบจำนวนเงินตามที่แถลงต่อศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 โดยศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาเมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2565 เมื่อไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์คดีจึงถึงที่สุดไปแล้ว แม้ต่อมาจำเลยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมความประพฤติจนศาลชั้นต้นเพิกถอนการคุมประพฤติและกำหนดโทษให้จำคุกจำเลย 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งคงจำคุก 3 เดือน และออกหมายจับจำเลย ซึ่งจำเลยมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นในส่วนของการกำหนดโทษแก่จำเลยนี้ได้ หรืออุทธรณ์ขอให้กำหนดโทษสถานเบากว่านี้ หรือรอกำหนดโทษได้ และศาลอุทธรณ์ภาค 4 มีอำนาจใช้ดุลพินิจกำหนดโทษให้น้อยลงอีกหรือพิจารณาลงโทษจำคุกจำเลยได้ตามพระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ. 2559 มาตรา 34 แต่เมื่อจำเลยไม่อุทธรณ์คำสั่ง จนต่อมาเมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2566 เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยมาส่งศาลชั้นต้น จำเลยและผู้เสียหายแถลงร่วมกันว่าจำเลยชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหาย 80,000 บาท ผู้เสียหายขอถอนคำร้องทุกข์ แต่ก็เป็นการถอนคำร้องทุกข์เมื่อคดีถึงที่สุดไปแล้วจึงไม่มีผลตามกฎหมาย ที่ศาลล่างทั้งสองเห็นว่า คดีกลับมาอยู่ระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้น อนุญาตให้ถอนคำร้องทุกข์ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับ และให้จำเลยคดีออกจากสารบบความ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษากลับว่า ไม่จำคุกคดีจากสารบบความ กับให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยให้จำคุกจำเลยมีกำหนด 3 เดือน

องค์คณะ

ประทุมพร กำเหนิดฤทธิ์ · มาลิน ภู่งศ์ จุลมนต์ · สิทธิพร บุญฤทธิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/7211/2568>